

Goede vrienden

Toen ik enkele maanden geleden de uitnodiging voor het personeelsfeest verstuurd aan al wie in het college tewerkgesteld is, gebeurde dat als vanouds met de keuze van een thema. Van de directeur wordt hier immers verwacht dat hij voor die gelegenheid een min of meer cerebraal thema naar voren schuift zodat de jaarlijkse bacchanaal toch een zeker intellectueel cachet krijgt of nog dat je probeert recht te praten wat in wezen krom is. Dit jaar wou ik de wiskundigen ter wille zijn en formuleerde ik kryptisch op de uitnodigingskaart: cirkel in het vierkant. Dat biedt uiteraard nogal wat mogelijkheden om een gelegenheidstoespraak rond te borduren wat ik dan ook in het kwadraat deed. Wat echter vooral belicht werd was het gegeven dat de cirkel rond is voor mij een mooie symboliek om het einde van mijn loopbaan gestalte te geven. En daar gaat het nu juist om. De cirkel is rond maar dat die zo rond was als hier nu net gebleken is, had ik nooit kunnen bevroeden. Dat een kleine en onzekere Opwijkenaar, die meer dan 50 jaar geleden zijn opwachting maakte in dit college, een goede 50 jaar later uitgeleide wordt gedaan door het Opwijkse mannenkoor De Bie, waarvan hij heel veel jaren een actief lid is geweest, is frappant vooral omdat dat koor ook 50 jaar geleden ontstond – op hetzelfde moment dus dat ik hier mijn eerste stappen zette – . Zij vierden zopas hun gouden jubileum. Ik was daarbij aanwezig als toeschouwer. Daar kreeg ik van sommige koorleden trouwens te horen dat er mij vandaag in het college een verrassing te wachten stond.

Opwijk en Jette, het waren mijn biotopen, waartussen ik heen en weer pendelde. Voor elk van locaties was mijn andere leven een soort van verborgen geschiedenis. In Opwijk wisten sommigen dat ik hier directeur was en daar bleef het bij, wat maar goed was ook. In Jette wist men dat ik op vrijdag zong en daar bleef het ook bij en dat was maar zeer goed ook. De ernst van het ambt doorheen de week moest dan wijken voor de frivoliteit van het weekeinde. Vergaderingen en overleg maakten plaats voor de muziek. Schubert, Mozart, von Weber en andere illustere componisten leverden een antidotum voor de stress. Later op de avond muteerde die hemelse muziek tot volksdeuntjes, soms met eigen tekst, vitamines voor het wel eens fout tikkende hart , massage voor de pijnlijke rug of alkaseltzer voor de oprispande maag. Het waren werelden die eigenlijk nooit interfereerden behalve dan als een of andere collega met Opwijkse roots een concert van het koor kwam bijwonen. En nu staat mijn koor in mijn college.

En toch is er een heel merkwaardige band. Als kind zong ik hier in Cantabile, het kinder- en jongerenkoor van prefect EH Merens en leerde er toen het mooie volksliedje tic e toc dat hier zo onvolprezen mooi werd uitgevoerd. In het mannenkoor hadden wij de gewoonte in de late uren en de sterke momenten een soort van solistenconcours te houden. Enige rivaliteit was nooit helemaal weg. We gunden elkaar het licht van de zon maar stonden zelf ook graag in the picture. Het is niet voor niets een mannenkoor. Haantjes dus. Na de gezamenlijke zang mocht er gesoleerd worden en dan waren er de usual suspects zoals Hans, Im tiefen Keller, Marieke vul nog eens de glazen of de dirigent zelf met Zwölf Rauber. Zelf behoorde ik niet tot het kransje van de uitverkorenen, want zo'n plaats moest je veroveren door iedereen te overtuigen. Maar op een van die geweldige avonden werd er verder gegaan en moest iedereen de revue passeren. Ik vond er niet beter op dan tic e toc te zingen, hier op school geleerd. De melodie zat maar half meer in mijn hoofd om nog maar te zwijgen van de tekst. Gelukkig was de kennis van het Italiaans bij de meeste zangers eerder beperkt, want mijn tekst van die avond was veeleer een imitatie van klanken net zoals we vroeger allemaal Engelse liedjes nazongen. Maar het sloeg in als een bom. Ik had mijn hitje, dat ik nadien nog ettelijke keren heb moeten zingen, melodie en tekst flink

gecorrigeerd ditmaal o.m. door het onvolprezen vakmanschap van onze dirigent Jaak. Het mannenkoor heeft het meerdere keren uitgevoerd onder meer tijdens wat voor mij een van onze fijnste concerten is geweest de *serata italiana*. Dat de zangers dit hier brengen is een wonderlijk evenement. De oorsprong van hun uitvoering ligt namelijk hier in het zaaltje aan de overzijde van de speelplaats. De cirkel is meer dan rond. Opwijk stuurde zijn zonen naar Jette en het lijkt erop alsof Opwijk nu zijn zoon weer komt halen. Ik zal maar weer komen zingen zeker mannen, als ik nog mag?

Graag dank ik allen die in stilte deze viering hebben voorbereid. Het moest een verrassing blijven en dat was het ook. Ook al wist ik van iets, je kan nooit vooraf de intensiteit of de warmte inschatten, die van een viering als deze uitgaat. Jullie aanwezigheid doet me wat. Het begin van mijn directeursmandaat was stormachtig met de viering van 100 jaar Sint-Pieter, het overlijden van Ludwig onze econoom en de brand op het secretariaat. Het einde was dat ook door o.m. de aangrijpende terreuraanslagen in Parijs en Brussel, die ook erg ingrijpend waren voor de Brusselse scholen. Maar tussenin zette dit schip koers naar rustiger wateren en werd hier iets moois neergezet – meen ik toch te mogen zeggen – waardoor het college meer dan ooit op de kaart staat. Leerlingen staan in dichte rijen aan te schuiven om hier ingeschreven te geraken. De school oogt mooi, heeft een dynamische en en nu ook bijna compleet verjongde lerarenploeg, die kundig werd klaargestoomd voor het grote werk door de ancients. Binnen enkele jaren zal dit college een capaciteitsuitbreiding kennen, die nu al grondig wordt voorbereid. Beste lokale bestuursleden, ik heb met elk van jullie graag samengewerkt omwille van jullie constructieve opstelling. Dat we ons daarbij af en toe heel kritisch moesten opstellen t.a.v. de Raad van bestuur was een moedige en vooral geen evidente keuze. Maar het belang van dit college en van onze basisscholen was voor jullie primordiaal. Zelf heb ik het allemaal heel graag gedaan. Maar deze vaststelling is in feite net iets te voorbarig omdat we nog enkele hectische weken voor de boeg hebben. Het afscheid met alle collega's op 30 juni moet dan een waardige afsluiter worden.

Jette, Opwijk, jeugd, ervaring, werk, koor, collegialiteit en vriendschap, het valt hier vandaag voor mij als een perfecte puzzel in elkaar. Daar kan ik alleen maar heel erg dankbaar om zijn.

Paul Carlé
Jette 12 juni 2016